

***“Men drives I af Ånden, er I ikke under loven”  
(Gal 5,18).***

Apostlen Paulus skriver et brev til de kristne i Galatien, som er et område i det nuværende Tyrkiet. Han havde selv forkyndt evangeliet for dem, og de kristne dér havde en særlig plads i hans hjerte. Nogle af disse kristne mente, at man skulle overholde Moseloven for at være Gud til behag og for at blive frelst. Paulus mener imidlertid, at det ikke handler om at overholde loven, fordi Jesus, Guds søn og frelser, med sin død og opstandelse er blevet Vejen til Faderen for alle. Troen på Ham lukker vores hjerte op for Helligånden, som vejleder os på livets stier.

Paulus mener derfor ikke, at det handler om ‘ikke at overholde loven’, men snarere om at gå tilbage til Lovens rod, opdage hvad den i grunden kræver og så blive ledt af Helligånden. Lidt tidligere i brevet skriver han faktisk: “For hele loven er opfyldt i det ene ord: ‘Du skal elske din næste som dig selv’” (Gal 5,14).

For det er netop i den kristne kærlighed til Gud og næsten, vi både finder friheden og ansvaret, der tilhører Guds børn. Vi er kaldet til at følge Jesus ved at elske alle, ved at tage initiativet til at elske andre, ved at elske vor næste som os selv – ja endda til at elske dem vi betragter som vores fjender.

***“Men drives I af Ånden, er I ikke under loven”***

Igennem Guds kærlighed formår vi at tage ansvar i familien, på arbejdet, ja, overalt, hvor vi er. Vi er kaldet til at opbygge relationer i fred og retfærdighed ifølge almengyldige love.

Kærlighedens lov er samfundets fundament.

Maria fra Paris fortæller: “Jeg underviser i en skole i byens udkant. Her bor sårbare og fattige mennesker i et multikulturelt samfund. Jeg organiserer tværfaglige projekter og forsøger at skabe en atmosfære som i en familie blandt mine kolleger, for sammen at være rollemodeller for børnene. Jeg har måttet lære ikke straks at se efter

resultater, at acceptere at et barn ikke ændrer sig. Det er vigtigt at blive ved med at tro på barnet, at vejlede, at værdsætte og belønne det. Nogle gange ser det ud som om, ingenting ændres.

Men det sker også, at jeg kan se frugter af mit arbejde. For eksempel var der en pige i min klasse, der ikke opførte sig særlig konstruktivt. Stille og roligt kunne jeg forklare hende, at enhver skal gøre sin del for at kunne leve sammen i fred og harmoni. Dagen efter skrev hun et lille brev til mig: *“Undskyld for min opførsel. Det kommer ikke til at ske igen. Jeg ved, at du forventer konkrete handlinger af os, ikke bare ord, og det vil jeg fra nu af forsøge at gøre. Du er et menneske, som viser eleverne de gode værdier og giver os viljen til at leve efter dem.”*<sup>1</sup>

***“Men drives I af Ånden, er I ikke under loven”***

At leve i kærlighed er ikke kun en frugt af vore anstrengelser. Det er Ånden, som er skænket os, og som vi igen og igen kan bede om at få for at blive befriet fra egoismens slaveri og få hjælp til at kunne leve i kærlighed.

Chiara Lubich skriver: *“Det er kærligheden, der bevæger os, som giver os svar på, hvordan vi kan opføre os i bestemte situationer, eller hvad vi skal vælge. Det er kærligheden, som hjælper os til at skelne, hvad der er ret eller forkert at gøre. Det er kærligheden, der får os til at handle på en måde, der er bedst for andre. Vi bliver ikke ledt af noget ydre, men af det nye liv, som Ånden har plantet i os. Vores styrke, hjerte og ånd, alle vore evner, kan udfolde sig ved hjælp af Ånden, fordi de er blevet til en helhed i kærligheden og står fuldt ud til rådighed for at virkeliggøre Guds plan med os og samfundet. Vi er frie til at elske.”*<sup>2</sup>

Letizia Magri

*Livets Ord udkommer på 96 sprog og dialekter og kommer ud til millioner af mennesker i hele verden igennem presse, radio og internet. For mere information, se [www.focolare.dk](http://www.focolare.dk) og [www.focolare.org](http://www.focolare.org)*

<sup>1</sup> “En skolelærer i en af Paris’ forstæder” – vidnesbyrd af Maria A. (Paris) – *“Vor tids store længsel”*, Castel Gandolfo d. 3. marts 2018 (se: [www.focolare.org](http://www.focolare.org)).

<sup>2</sup> Chiara Lubich, ‘Vor indre stemme’, i «Città Nuova» 50 (2006/10), s. 9.